

„În timpul copilăriei - am dormit în pat. În timpul adolescenței - am așteptat la ușă. În timpul maturității - am zburat înspre ceruri...”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 784
1 - 7 iulie 2026

Țara fără de țară: sub colții infracțiunilor contra noastră, deja cu violență continuată (economică, socială, culturală, educațională)... Portofelul digital nu este despre Germania. Este despre noi...

Cezar Adonis
Mihalache

Aproape că te poți jura că toți politicienii și guvernării noastre sunt pe mână cu „investitorii” străini, inclusiv cu aceia având afaceri doar afară, dar într-un „limes” de piață ce ne privește, și care fac orice pentru a-și umfla buzunarele și conturilor lor pe seama delăsării, nepăsării, indiferenței noastre – ca popor, și a trădărilor și vânzărilor de țară, deja brute, ale guvernărilor... Poți să te juri că inclusiv acest nou mecanism trântit pe masă (ni se sugerează, „de afară”) pentru supraimpozitarea (deja și a impozitării!) apelor, și care vine în completarea inițiativei de reducere a numărului de baraje și a acumulărilor din România, chipurile pentru a face mai verde Europa, chiar dacă noi vom ajunge o mare pată deșertificată, este tot urmarea unei scârbavnice aplecări a guvernărilor spre trădarea, spre darea țării pe mâna străinilor, veneticilor... Căci, altminteri, cum să explici această continuă agresiune, deja infracțiune cu violență continuă (economică, socială, culturală, educațională) împotriva noastră? Pentru că, în proiectele lor „de țară” (fără țară, ca punct final al tuturor acestor guvernări și cărmuirii prezidențiale autiste), a intrat acum reglementarea tarifară a consumului apei la valori și principii de calcul de neînchipuit... Astfel, sub pretextul concluziilor unor analize și studii făcute de instituții internaționale, dar fără nici un punct de vedere dinspre țară, guvernării și camarilele lor de vot politic guvernamental-parlamentar se pregătesc să scumpească exponențial apa (și cantitativ, și... calitativ!)... Căci, așa cum OCDE ne-a trântit în nas ușa dreptului de a dispune de propriile producții de energie electrică, când am șoptit, a speranță, dând pâinea ogoarelor pe mii de insule de panouri solare, că vom avea și noi, țara, o energie electrică mai ieftină, la fel pare a se întâmpla și cu noua resursă vizată, cel mai probabil, tot în rechizitoriul de acces în OCDE: apa... Pentru că, da!, intrăm într-o nouă structură de spoliere pe model FMI, BM și PNRR-UE, dar, de data aceasta, intrăm

cu „amprente” (de resurse) deja luate, gata „fotografiați” (ca drept de manifestare, de vociferare, de intrigare), practic, indexați și puși sub observare-urmărire de alți „big-brotheri”...

Acum este vorba despre apă... Despre consumul de apă pe care guvernării, „la cererea instituțiilor externe”, s-au angajat să-l suprataxeze... Fără milă... Pentru că o țară nu poate fi hăituită, compromisă, distrusă și înlăturată din propria-i vatră cu milă... Și va fi vorba și despre apa de la robinet, din fântâni și puțuri, ba chiar și apa de ploaie, a consumatorilor casnici, dar și despre apele „uzinale”, care nu sunt în mod fundamental obligatoriu și consumate (nu în cazul hidrocentralelor), din economie... Și sunt vizate inclusiv hidrocentralele, cărora li se vor aplica noi calcule „de consum” (chiar dacă, prin baraje și turbine, apele trec, nu „se consumă”!) la nivel de debit și volum... Să nu scape nici o picătură! Și este halucinant să vezi vorbindu-se, în țara apelor tale, de o funcție „la picătură”... Ba, prin noua bifă de aderare la „clipbordul” altor spoliatori de țară (a ceea ce a mai rămas din țară) este prevăzută și montarea unor „superapometre” măsurând, nu doar cantitativ, ci și... calitativ (pentru diferențierea, probabil, între apele din rețeaua comună și cele, de gospodărire proprie, din fântâni și/sau captări), ajungând a plăti taxe și impozite, nu doar pe cantitate, ci și pe calitate... Căci, de apometrele de măsurare calitativă nu va scăpa nimeni...

Or, asta ar trebui să ne dea fiori! Pentru că, la nivel cantitativ, era de așteptat să avem parte de creșteri peste creșteri și majorări la majorări... Pentru că noi am permis asta. Am fost de acord cu tot ceea ce ni se întâmplă astăzi, un acord, fie el și „tăcut” (și nu, nu doar sinucigaș economic și social, ci supus, spășit, obedient, laș) din clipa în care ne-au fost acaparate (ca piață de distribuție și vânzare) gazele din Marea Neagră înainte de a le extrage, din clipa în care ne-au fost confiscate resursele minerale aflate „în exploatare”, când redevențele au rămas mai mici decât ar accepta un calculator să „rotunjească” după virgulă... Am dat totul din

exploatările în funcțiune, dăm totul, ca taxă pe viitor, din exploatările „in situ”... Iar noi vom tot plăti... Și probabil vom ajunge să ne dorim secete pentru a nu rămâne despuiți pe de-a întregul de tarife, taxe, biruri... Dar ce facem cu economia? Cu puținul care a mai rămas din ea? Ce facem cu barajele și acumulările de apă? Pentru că această acțiune mârșavă le vizează direct... Pentru că, după impunerea unor procente de calcul pe debite și volume de apă tranzitate, se vor acumula datorii ce nu vor mai putea fi plătite... Nu într-o țară în care energia electrică produsă aici este vândută afară ieftin, importând curent, poate același, la prețuri uriașe... Și nu doar pentru consumul intern, casnic și industrial-economic, dar și pentru a-l exporta ca donații și sprijin! Cum să supraviețuiești, dară, economic o hidrocentrală (nu mai vorbim despre competitivitate ei ca preț al energiei produse) când, din profiturile care depind oricum de vreme, de secete și inundații (care pot comalta instalațiile), trebuie să plătească și noile taxe de apometru la volum/debit?... Și da, este un scenariu plauzibil să invoci o legătură directă, pentru îngenuncherea noastră definitivă, cu acțiunea de construire, din parteneriatul „unghiul Sam” cu Serbia, a centralei cu pompaj (de defluire în amonte a cursului Dunării) „Porțile de fier 3”!... Pentru că, la ce taxe vor trebui să plătească hidrocentralele din aval doar pentru a lăsa apa să treacă prin turbine (taxarea la debit/volum), acestea își vor închide singure ecluzele... Și atunci nu va mai fi o problemă eventuală invocare de către noi (oricum, nici nu pare a mai avea prin cine!) a unor drepturi de despăgubire din cauza afectării mediului și a economiei, din ziua în care, prin punerea în funcțiune a centralei „Porțile de fier 3”, nu va mai fi suficientă apă în aval de aceasta, spre hidrocentralele noastre, nici măcar pentru a mai mișca pala unei bătrâne mori de apă...

Zoe
Dantes

În ultimele zile, jurnalistul Dan Andronic a lansat o acuzație gravă: că România ar fi cedat Germaniei controlul asupra portofelului digital și, implicit, asupra identității digitale a românilor. O situație explozivă bine ascunsă sub scandalul media de numire al unui PM. Are dreptate domnul Andronic când spune că asemenea „tranzacție ce implică miliarde de euro are nevoie de liniște”. Pentru că nu am văzut reacții decât la media garnizoanei, zisă și Digi tv. Reacția Guvernului a fost fermă: nu este adevărat. România nu ar fi transferat nimic către Germania. Oamenii lui Bolojan, care va aduce la cunoștință că nu mai este PM, spun că ar folosi o soluție tehnică open-source dezvoltată de Germania în cadrul implementării Portofelului European de Identitate Digitală. În plus, autoritățile afirmă că datele rămân în infrastructura națională, iar statul român păstrează controlul. Între aceste două narațiuni, societatea este din nou invitată să aleagă o tabără. Poate însă că aceasta este, de fapt, întrebarea greșită. Pentru că miza reală nu este dacă are dreptate Dan Andronic sau dacă are dreptate Guvernul. Miza reală este dacă cetățenii României primesc toate răspunsurile pe care au dreptul să le primească atunci când este vorba despre un sistem care va defini, în viitor, identitatea lor digitală. Un jurnalist autentic nu este avocatul puterii. Dar nici avocatul opoziției. Rolul lui este să citească documentele, să verifice afirmațiile și să pună întrebările pe care alții evită să le pună. Iar în acest caz, documentele oficiale disponibile arată un lucru important: nu există dovezi publice că România ar fi transferat Germaniei bazele de date ale cetățenilor sau controlul juridic asupra identității digitale. În același timp, aceleași documente nu răspund încă suficient de clar la o serie de întrebări esențiale. Și exact aici începe discuția care conțea cu adevărat. Unde sunt găzduite serverele? Cine administrează cheile criptografice? Cine auditează codul sursă? Există componente dezvoltate sau întreținute de actori privați? Cine poate modifica sistemul peste cinci sau zece ani? Ce se întâmplă dacă România decide să schimbe furnizorul tehnic? Există dependențe tehnologice pe termen lung care nu sunt evidente în comunicatele oficiale? Aceste întrebări nu sunt teorii ale conspirației. Ele sunt întrebări standard într-un domeniu care ține de securitate informatică și suveranitate digitală. Pentru că identitatea digitală nu este doar o aplicație pe telefon. Este infrastructura prin care, în viitor, se presupune că cetățenii vor putea demonstra

cine sunt, vor semna documente, vor accesa servicii publice și private și își vor exercita drepturile în spațiul digital. Cu cât un astfel de sistem devine mai important, cu atât transparența din jurul lui ar trebui să fie mai mare, nu mai mică. Guvernul afirmă că datele rămân în România. Dacă acest lucru este adevărat, atunci publicarea arhitecturii tehnice, a mecanismelor de securitate și a auditurilor independente nu ar trebui să fie o problemă. Dimpotrivă, ar trebui să fie o practică firească într-un stat democratic. În lipsa acestor clarificări, suspiciunile nu dispar nicicum. Ele doar se amplifică, indiferent câte comunicate oficiale sunt emise. Și mai există un element care a fost menționat prea puțin în dezbaterile publice. Guvernul a anunțat și un memorandum de colaborare cu Mastercard Europe, în contextul dezvoltării ecosistemului Portofelului European de Identitate Digitală. Oficial, acest parteneriat este prezentat ca unul tehnologic. Tocmai de aceea, întrebările firești nu vizează intențiile unei companii. Vizează însăși arhitectura de guvernare și a sistemului: care este exact rolul partenerului privat, ce acces are, ce componente dezvoltă, cine controlează infrastructura critică și cum este asigurată separarea clară între stat și furnizorii tehnologici. Aceste răspunsuri ar trebui să fie publice, tocmai pentru că este vorba despre un sistem care ține de identitatea fiecărui cetățean. Poate că adevărata întrebare nu este dacă România a preluat o soluție tehnică din Germania. Poate că întrebarea este alta: cine va controla, în mod real, cheia identității noastre digitale peste zece ani? Pentru că guvernele se schimbă. Miniștrii pleacă. Majoritățile politice vin și pleacă. Însă infrastructurile digitale construite astăzi vor rămâne, cel mai probabil, pentru o generație. De aceea, înainte de a ne grăbi să tragem concluzii, ar trebui să cerem ceva mult mai simplu și mai democratic: documentele, contractele, auditul și transparența completă. Nu pentru că suntem împotriva digitalizării. Doar pentru că, într-un stat democratic, încrederea nu se presupune. Încrederea se câștigă. Nu ne este teamă de tehnologie. Ne este teamă de lipsa transparenței. Pentru că tehnologia poate servi libertății, dar poate servi și controlului total, deschișându-se o cale către dictatura digitală, prin care orice cetățean care are o altfel de părere și o exprimă, devine incomod și identitatea îi poate fi anulată cu o singură apăsare de tastă. Diferența nu o face software-ul și nici țara din care provine. Diferența o fac regulile, instituțiile și modul în care este construit controlul democratic asupra sistemelor.

Se construiește cea mai mare închisoare din istoria omenirii...

Maria Diana Popescu

Guvernul Vestea a picat, dar, aveți puținică răbdare. Mingea nu e în curtea băiețelului de la Cotroceni. E în mîna serviciilor care pregătesc la vremuri noi, hoți noi, cu aceeași hoți în spatele lor, care fac tîrguri între ei, se amenință cu dosare penale, vînd promisiuni și programe fictive. Guvernul stă să se nască din burta mamei „democrația” care și-a dat sufletul pentru că s-a ocupat 36 de ani doar de îngroparea României. Și de vină

acum o jucărie în mîinile organismelor mondiale, U.E. e un for incapabil să apere continentul de fulgerele de la orizont, e doar o magazie de mașini și unelte stricate, un aparat de radio gîjînd între lungimile de undă Washington, Bruxelles, Berlin, Tel Aviv, Paris. Și nu apare niciun curajos să mute scala, să închidă butonul sau să lase tunerul fără curent.

În ceea ce privește orientarea „pro-occidentală” spre SUA, vedem că Trump a adoptat o politică autarhică, iar România nu este văzută de Washington decît ca folosință geo-

Sibiga și șeful Direcției Principale de Informații a Ministerului Apărării, Kirilo Budanov.

Zelenski nu se lasă, aduce amenințări și avertismente directe la adresa omologului său polonez, Karol Nawrocki, afirmînd că acțiunile acestuia „se vor termina prost”. În cadrul unui interviu televizat, Zelenski l-a comparat pe Nawrocki cu Viktor Orbán și l-a acuzat că instigă la ură împotriva ucrainenilor din rațiuni politice interne. În ciuda faptului că Zelenski a recunoscut că a primit personal de la Nawrocki o

pînă de curînd printre cei mai apropiați aliați politici de pe cele două maluri ale Atlanticului. Tensiunile au apărut după ce Roma a refuzat utilizarea unor facilități militare din Sicilia în contextul conflictului cu Iranul și s-au accentuat ulterior pe fondul unor divergențe privind politica externă și relațiile cu aliații occidentali. Dacă tot am ajuns la capitolul „Trump”, acesta a afirmat că Europa trebuie să despăgubească America pentru ajutorul militar de 350 de miliarde de dolari acordat Ucrainei sub conducerea lui Biden. De unde să de Europa atîtea parale lui Trump, cînd chiar el într-un discurs anterior afirma că „Europa e slăbită, anemică, săracă, coruptă și lipsită de securitate”. Nu din cauza Rusiei, ci din cauza conducerii de la Bruxelles. Ursula a minat Europa, iar acum este un continent care a înlocuit valorile cu directivele și statisticile. Europa Ursulei trebuie controlată la sînge și resetată. Trump spune că dacă lucrurile vor continua astfel, în mai puțin de 20 de ani, foarte multe state membre vor părăsi această „bancă de război, pentru că Uniunea nu mai este una economică, ci o Uniune de război, fără identitate, fără coerență, un amestec globalist fără suflet economic, financiar și fără direcție. Trump a promis că se va implica și va susține strict rezistența politică a partidelor suverane și naționaliste, astfel încît democrația nimicită de Ursula să fie reanimată. În această democrație de décor nu mai ai voie să-ți iubești țara, ci doar Uniunea. Dacă îți iubești țara ești acuzat de „putinism”. Corecte, afirmațiile lui Trump, dar se știe că, în același timp, SUA a profitat de țările care au devenit mîrtoage. Trump a mai afirmat că Europa și-a pierdut libertatea.

Așa este, sîntem ultima generație liberă, în curînd vine închisoare digitală. A spus-o Julian Assange care a văzut din interior cum se construiește cea mai mare închisoare din istoria omenirii. Nu din ziduri, ci din date personale și rețele. Existența noastră va deveni o piesă într-un sistem și nu mai e nevoie să fii arestat ca să te supună. Pînă și accesarea internetului se va face în baza buletinului. Identitatea fiecăruia va fi cuplată la sistemul închisorii digitale.

Telefonul nostru știe despre noi mai mult decît propria familie, iar statul îți va cunoaște tot statului digital. Ne pierdem încetul cu încetul libertatea, ori de cîte ori acceptăm un DA la termeni și condiții. În mai puțin de un deceniu, fiecare mesaj, fiecare respirație digitală, fiecare imagine a noastră, fiecare clic pe maus, fiecare enter, vor fi parte dintr-un singur stat global al controlului. Inteligența artificială va hotărî pentru noi, va ști totul despre noi, vom fi monitorizați și controlați total. Aplicațiile pe care le folosim și le cunoaștem, ne cunosc mult mai bine și tot ele ne vor vinde, cum ne vînd politicienii străinilor. Noi sîntem ultima generație care pe jumătate mai poate alege. După noi, cetățenii planetari se vor supune setărilor din fabrică ale închisorii digitale. Deocamdată trăim în închisoare în care moriștile stricate ale politicii ne-au aruncat, crezînd că-l pot fura și pe Dumnezeu, deși în mintea lor El nici nu există. Așa, docili cum sîntem, visăm între gratiile existenței că odată cu investirea noului guvern vom pași în bunăstare și civilizație. Guvernul se va îngriji nu să plătim taxe ca în Europa, ci să fim plătiți ca în Europa. Fiecare român va consuma lapte și miere din heleșteul propriu, ba chiar, clasa politică, extaziată de realizările sale, va deveni brusc cointeresată de fiecare cetățean în parte și se va strădui să lucreze bine cu punctuația și majuscula îmbogățirii noastre. Acest corp corup din politica, înțesat de cadre cu C.V.-uri în biblioraft (recorduri de diplome, licențe, masterate, doctorate, atestate, burse, cursuri, specializări et caetera), va crea românul de tip suveran, care va reuși să anihileze sistemul lor de tip afacere necurată, și-i va trimite după gratii pe toți cleptomani care au pus țara pe pragul unor exagerări istorice. Precum am mai spus, politica românească este îmbîcsită de indivizi cu interese meschine, de trădători, șantajști, slugarnici, hoți, care manifestă ură și dispreț față de poporul român de care istoria a tras întotdeauna cu dinții...

sînt tot rușii! Afirmația cum că Rusia este o amenințare reală pentru România, marșînd pe idea că Rusia a declanșat războiul din Ucraina, este manipulare grosolană, care are ca scop înarmarea și comerțul cu arme al marilor puteri. O mare parte a presei e manipulată și coordonată să transmită aceeași narațiune.

E mare vînzoleală pe scena politică, mușterii dedați la privilegiile de lux vor să-și securizeze sinecurile, și, pentru aceasta, își transferă „responsabilitatea” de gașcă hoților noi. Ce fain e în România progresistă, pro-occidentală, pro-europeană! Crizele politice, economice și sociale, în contextul în care în România este alimentată cleprocrăția, au slăbit statul și au vulnerabilizat România pe plan extern. Argumentul apartenenței la UE a devenit insignifiant în raport cu instabilitatea internă și profilul prost al clasei politice. Iar UE n-are mecanisme de intervenție pentru state eșuate, precum România, unde defilează liber corupția și servilismul politic cu caracter neromânesc și antiromânesc. România e

strategică, din cauza propriei irelevanțe internaționale pe care au făurit-o autoritățile fără autoritate de la București, acum și mai mult, din cauza comedianului care face țara de rîs, care distrează mapamondul, acum cînd oala tensiunilor internaționale dă pe foc. Varșovia și Kievul se află în plină criză diplomatică. Fostul premier al Poloniei, Leszek Miller a declarat că Ucraina ar trebui să returneze, pe lîngă decorațiile poloneze la care au renunțat mai mulți oficiali de la Kiev, și armamentul și tehnica militară primite din partea Varșoviei. Disputa s-a acutizat după ce președintele Poloniei, Karol Nawrocki i-a retras lui Zelenski „Ordinul Vulturul Alb”, cea mai înaltă distincție a statului polonez. Decizia a fost justificată prin atribuirea denumirii „Eroii UPA” unei unități a armatei ucrainene. La scurt timp după anunțul Varșoviei, Zelenski a returnat distincția prin poștă, urmat de mai mulți oficiali ucraineni care au anunțat că renunță la decorațiile poloneze primite. Printre aceștia se numără ambasadorul Ucrainei în Polonia, Vasili Bodnar, ministrul de Externe Andrei

carte despre masacrul de la Volîn, avînd astfel confirmarea clară a sensibilității Poloniei față de crimele din trecut, actorul amezit de arme, bani, putere și prafuri continua să amenințe și să meargă înainte cu glorificarea formațiunilor UPA (Armata Insurecțională Ucraineană). Istoricii reamintesc că UPA a fost o organizație de ideologie fascistă, al cărei obiectiv era epurarea etnică în vederea creării unei națiuni ucrainene omogene, fiind responsabilă de torturarea și uciderea a aproximativ 100.000 de etnici polonezi în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial.

Pe alte coordonate, tensiunile dintre Washington și Roma se umflă în pene. Trump o atacă din nou pe Meloni și invocă refuzul Italiei de a ajuta SUA în conflictul cu Iranul. Trump a afirmat că Prim-ministrul Italiei, Giorgia Meloni i-a cerut în repetate rînduri să facă o fotografie cu el în timpul summitului G7 din Franța. Trump a refuzat, pe motiv că Meloni are nevoie să-și reface popularitatea în scădere în Italia. Disputa evidențiază deteriorarea relațiilor dintre Trump și Meloni, considerați

O bombă socială stă să explodeze în Uniunea Europeană...

Gheorghe
Pipera

De fapt, având în vedere protestele violente din Anglia și Irlanda de Nord, s-ar putea spune că deja bomba să fi fost amorsată. Din nefericire, nu va dura mult până când furia oamenilor, cauzată de migrații ilegali care comit infracțiuni (unele dintre ele atroce) se va re-orienta (din nou) către concetățenii noștri, plecați la muncă în UK și UE. Vorbim despre migrații, mai ales despre migrații ilegali. Pe de o parte, politicile UE în domeniul migrației au fost cât se

îi marginalizează și exclude. De aici haosul din orașe ca Bruxelles, capitala administrativă a UE și sediul NATO. În cartierul Ixelles, dacă mergi per pedes, trebuie să te porți ca un girofar, ca să nu cumva să te atace cineva cu ochii ardenti, de la „iarbă” sau de la prafuri, ca să îți smulgă telefonul sau geanta. La ieșirea din metrou te poți aștepta ca vreunul să sară pe tine cu maceta sau să descarce un încărcător de kalașnikov în mulțime – și nu e vorba de ruși. E vorba de cei pe care UE pare că i-a primit cu brațele deschise, ca niște frați binevoitori, dar i-a aruncat în ghetouri, sub-

iulie, România va fi cadoură cu un miliard de euro ca să înceapă să primească migranți din cele șase state.

Pe de altă parte, cei ce stau ilegal în UE, în special, cei ce au deja ordin de deportare, fie lucrează ilegal, fie atâră de sistemele de asistență socială sau de comunitățile pe care le-au populat. Problemei majore a lipsei cronice de locuințe din orașele mari europene (lipsă care vine din prețurile mari la case, din chirii exorbitante și din evacuările din locuințele familiale cauzate de supra-îndatorarea și de falimentul pe motive de captivitate

ta, pentru a avea unde locui ei...

Dar în Parlamentul European o nouă reglementare privind deportările – Return Regulation. Votul favorabil noii reglementări a fost covârșitor, dovadă că problema nu mai putea fi amânată: 418 voturi pentru, 218 împotriva. Această nouă reglementare înlocuiește Directiva Returnărilor din 2008 și completează Pactul UE privind Migrația și Azilul. Scopul principal este creșterea semnificativă a ratei de returnări a resortisanților din țări terțe care stau ilegal în UE. Cei vizați de ordinele de de-

puse pe zece ani sau chiar pe termen nedeterminat.

De ce a eșuat reglementarea anterioară (Directiva din 2008)? oficial, din lipsa cooperării din partea țărilor de origine (acorduri de readmisie slabe sau inexistente), din cauza dificultăți de identificare a naționalității și obținere a documentelor sau a dispariției prea facile a celor deportați (care se transformă, așa cum am zis, în fantome legale după deportare) precum și pentru că apelurile contra deciziilor de deportare au efect suspensiv de executare și întârzie procesul. Milioane de ordine de deportare, neexecutate de-a lungul anilor, au lăsat un număr mare de migranți ilegali pe teritoriul UE. Cu ce ne putem confrunta acum, după apariția acestei reglementări (aparent) severe? Cu un risc de escaladare a atentatelor teroriste... Sub vechea reglementare, ineficientă, așa cum s-a spus în preambulul noii reglementări, au existat cazuri documentate în care persoane cu decizii de returnare pendinte sau care nu au putut fi deportate (din motive administrative, de cooperare sau apeluri) au comis atacuri teroriste sau acte de violență gravă. Exemplul cel mai notoriu este atacul de la Berlin, din 2016, când un camion a intrat peste oameni în piața de Crăciun. Principalul autor, Anis Amri, era un solicitant de azil respins, cu probleme de deportare. Între timp, noi cheltuiem în România 1,5 miliarde de euro pe an cu serviciile secrete. UE își face propriul serviciu secret, pentru a lupta contra ingerințelor străine (a se citi rușii, rușii, rușii). UE își face scut democratic European și coase de zor cordoane sanitare, pentru a lupta contra inamicilor interni (=opozanții și criticii sistemului). Discursul incitator la ură a ajuns similar cu critica politicii privind migrația. Lupta contra dezinformării se concentrează pe climate change, vaccinuri, informații despre migranți. Totul ne costă zeci de miliarde de euro anual...

poate de prost gestionate. Odată cu gestul Angelei Merkel de a chema migranți pentru a fi exploatați ieftin în economia îmbâcsită a Germaniei, fluxul a crescut an de an, alimentând și infracționalitatea, și dumpingul social și fiscal (munca migranților este prost plătită, iar taxe, impozite și contribuții nu se plătesc sau se achită foarte puțin în comparație cu costurile fiscale ale muncii legale). Tratați mereu ca niște marginali, migranții sfârșesc deseori să se comporte marginal. Este o realitate științific probată în sociologie, iar vina aparține, în primul rând, autorităților care nu țin cont de faptul că niște persoane care sunt intenționat ținute la marginea societății vor eșua în anomie, adică, în lipsa de reguli.

Neavând nimic de pierdut, persoanele excluse social, politic și cultural se vor simți îndreptățite să încalce regulile societății care

soluri și la marginea societății „civilizate”, inclusive, a UE.

Statele membre au pus în practică diferite reglementări, moșmondate de UE, privind deportarea. Eșecul a fost major – la nivelul întregii UE, deși s-au dispus sute de mii de deportări pe an, rata de succes a deportărilor este de doar 27 la sută. Adică, din cei cărora li s-a ordonat (judiciar sau administrativ) deportarea, mai puțin de o treime au fost efectiv deportați. Restul a rămas clandestin și total ilegal în UE. Statele cele mai afectate, dar și cele mai prost gestionate din acest punct de vedere sunt: Germania, Franța, Italia, Spania, Olanda, Belgia. Pentru că nu mai știu cum să scoată cămașa, cele șase state puternic dezvoltate economic ale UE au zis că pot rezolva problema migrației impunând restului statelor UE cote de migranți. În sistemul aplicabil din 1

bancară) i se adaugă problema lipsei de locuințe a migranților ilegali, care sunt adevărate fantome sociale, mai ales după deportare. Legal, acești oameni (care, în marea lor majoritate, au fugit de acasă din motive economice sau politice) nu există după deportare, dar faptic ei devin din ce în ce mai numeroși. Pedro Sanchez, premierul socialist al Spaniei a decis anul trecut să legalizeze 500 de mii de astfel de persoane, care cu un asemenea statut vor avea drept legal de circulație liberă în toată UE. Iar spaniolii de rând (ca de altfel și francezii și italienii sau belgienii) se confruntă acum cu un fenomen inimaginabil acum zece ani: casele lor sunt ocupate de oameni fără case și fără identitate. Li se spune „ocupas” (spaniolă) sau squatters (engleză). Pleci de acasă pentru două-trei luni, lași casa „liberă” și când te întorci dai de squatters, care te scot cu violență din casa

portare trebuie să coopereze cu autoritățile și să părăsească teritoriul UE imediat sau într-un termen stabilit. Neconformarea duce la reducerea beneficiilor, pierderea stimulentei pentru returnare voluntară și posibile sancțiuni penale (inclusiv închisoare, conform legislației naționale). Perioada de detenție poate fi chiar și de doi ani și 6 luni, iar decizia se ia pe baza evaluării individuale privind riscul de sustragere, de necooperare sau de securitate. Autoritățile pot percheziționa locuințe sau alte spații și pot confiscă bunuri personale sau dispozitive electronice (cu autorizație judiciară sau administrativă) pentru a asigura executarea returnării. Persoanele deportate pot fi transferate în centre din țări terțe, pe baza unor acorduri care trebuie să respecte drepturile omului. După deportare, se aplică și interdicții de re-întrare în UE, care pot fi dis-

În genunchi, tăcuți, supuși, an după an, deceniu după deceniu, timp după timp, „sic transit gloria nostra”...

Cezar Adonis
Mihalache

Citind „argumentul” CSAT -ului în decizia sa de a respinge (!) proiectul de lege privind „construcția de noi termocentrale”, ar trebui să înțelegem gravitatea situației în care ne aflăm... Nu din punct de vedere energetic, ne-am mai încălzit noi, în existența noastră, cu „tizic”, cu balegă, paie și coceni în sobă, și, da, eram mai demni!, ci pentru că avem dovada adevăratului agresor la adresa noastră, a ființei naționale, a însăși existenței noastre viitoare... Proprii guvernanti și instituțiile statului transformate în sinecurile unor centre de decizii puse în slujba altora... Străini, venetici, expați... Iar astăzi vorbim poate chiar despre ultima instituție de stat (dar nu, iată, și a statului, ca apărător al națiunii, al limesului de reprezentare, protejare și apărare a teritoriului, a tezaurului și panopliei cu valori identitare), CSAT -ul... Care s-a exprimat din coconul slujirii „la stăpâni străini”, pentru respingerea inițiativei legislative de construire de noi termocentrale, de reactivare și modernizare a acelor conservate, forul apărând, a priori, nu patria, ci „valorile” europene, fie ele și vădit anti-românești... Într-o speță în care ar fi trebuit să se pronunțe, eventual!, doar pentru identificarea de soluții tehnice și de finanțare, CSAT a decis pentru noi că este în interesul UE ca aici să nu se mai construiască termocentrale... Iar motivațiile consiliului „de (ne)apărare” sunt halucinante... Perspectiva bugetară

a creșterii costurilor cu astfel de „noi” investiții și încălcarea intereselor UE... În fapt, a angajamentelor „noastre” (ale guvernanților și politicianilor slugarnici și trădători) de a nu încurca socotelile Europei... Pentru că s-ar încălca angajamentele luate de România în sinistra asumare a procesului de decarbonizare distructivă a industriei sale, de eliminare totală a oricărui consumator de cărbune, deși, exact în aceste angajamente ale guvernanților ar trebui CSAT să caute vinovații pentru trădarea intereselor naționale, pentru subminarea economiei și punerea în pericol a securității naționale... Dar, prin această poziționare, împotriva construirii de termocentrale, deși, în Europa procesul chiar a luat avânt („pe ultima sută de metri a existenței combustibililor fosili”, după cum sună chiar „bula” de dezlegare dată de unii comisari UE), CSAT dovedește, chiar ca paradigmă a existenței sale, că servește, slujește, indiferent de guvernările și președinții care s-au perindat în structura sa, acțiunile anti-românești... Astfel, construirea de „noi termocentrale” ar duce, în opinia CSAT, la cheltuieli suplimentare la buget (și nu se mai pot da miliarde altora, nu-i așa?!), dar și la creșterea, ulterioară (!), a tarifelor energetice... În traducere, eventuala independență energetică ne-ar costa prea mult... Dar nu asta ar fi problema, ci faptul că am strica planurile unei Europe care și-a hașurat deja reîmpărțirea centrelor de interese, de influență, de control, de colonizare, energetică... De aceea, chiar dacă nu avea nici o chemare să se exprime,

CSAT spune „Nu!” proiectului de lege ce ar fi permis construirea/reactivarea termocentralelor, verificarea existenței unor opțiuni tehnologice viabile în cazul celor conservate (unde a mai rămas ceva...) prin identificarea instalațiilor și clădirilor (or, aici s-ar vedea jaful, nu?!)...

De ce s-a cerut însă, pentru un proiect de lege din Parlament, avizul CSAT -ului? Ce trebuință avea țara de punctul de vedere al unei instituții concentrate cvasi instituțional politic-guvernamental?... Iar prin aceasta, supusă scârbavnic impunerilor de la Bruxelles... Să fie o încercare de a aduce CSAT -ul în procesul de legiferare parlamentară, ca speță de raportare? Mai ales dacă nimeni nu va cere explicații pentru decizia de acum de a interzice termocentralele... Pentru a hotărî dintr-un singur loc ceea ce este „bun” pentru țară?... Pentru a da direcțiile ce nu trebuie să afecteze interesele UE, ale actorilor dar și cabotinelor (politici și statali), ale centrelor de influență, ale multinaționalelor, colonizatorilor?...

Suntem dară, nu doar în afara legilor securității naționale (oricum, de mult nu mai suntem acolo...), ci a oricărui minime cutume de protejare, de reprezentare, de apărare a intereselor naționale... Iar mâine-poimâine, același CSAT ar putea lua acea decizie de implicare a țării în război, argumentând că opțiunea de a fi parte a păcii ar încurca politicile (de război) ale UE și ne-ar costa mult prea mult dacă am menține, cu orice preț, pacea... Pentru că am pierde

finanțările industriei de război (chiar dacă banii europeni destinați fabricilor de moarte intră masiv în buzunarele altora) și am bloca logistica NATO-UE de transport militar... Pentru că asta urmează: transportul militar sub umbrela de război... Și nu doar a instalațiilor, a componentelor militare, ci inclusiv a resurselor...

O acțiune concentrată, vădit anti-românească... În care ni se spune că nu avem voie să mai construim termocentrale... Că nu trebuie nici măcar să ne gândim a încerca să mai punem șurub lână șurub din ceea ce se mai găsește dezmembrat (și) în acest segment industrial... Că nu avem dreptul la tarife firești, normale, pentru un stat producător de energie electrică, de produse petroliere, de combustibili, de resurse... Că trebuie să (ne) acceptăm starea de a fi colonie a multinaționalelor și actorilor statali... Și a celor politici interni, evident! Pentru că, fără aceștia, nu am fi ajuns aici... Nu am fi ajuns în situația în care, din propriul Parlament să fie excizat un proiect de redare a capacităților tehnico-industriale ale României!... Nu am fi asistat la modul în care, în locul Armatei Române, a părții sale de expertiză tehnico-militare (avizând drumurile, podurile, tunelurile și viaductele ce se construiesc), să vină în inspecții ofițerii corpurilor multinaționale NATO, pentru a verifica încadrarea în parametrii structurali și a claselor de încărcare militară... Nu am fi asistat la punerea în pericol imediat a zonelor cu risc, prin restrângerea până la imposibilitatea asigurării pazei zonelor

cu deșeuri nucleare (ale centrelor aparținând Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Metale și Resurse Radioactive), închise și abandonate cu tot cu documentele clasificate, aparatura și deșeurile radioactive... Nu am fi ajuns ca, în loc să emită note de chemare la explicații a ambasadorului ucrainean pentru grava acțiune din Portul Constanța, în loc să verifice haosul logistic de transport și evacuare în caz de calamitate, din orașele țării afectate de ploii și inundații, în loc să analizeze achizițiile de „tehnică militară” gata perimată sau dovedit ineficientă (precum achiziția pe viitor a scutului aerian evreiesc care s-a dovedit, în propriul lor război de agresiune, o umbrelă găurită), CSAT -ul să dea decizii de blocare a oricărui măsuri în interesul națiunii române... Iar noi stăm în case... Ne sunt smulse icoanele, ne este confiscată moștenirea lirică și gazetar patriotică, ne sunt huliți înaintașii, mințile unor secole de lumină pentru națiune, suntem puși la zid pentru orice cuvânt potrivnic, ne sunt vânați păzitorii cărților pentru dreptul lor de a spune Adevărul, ne sunt goniți oamenii de cultură care citează din înaintași... Chiar dacă, fundamental identitar, nu, nu „Sic transit gloria mundi” ne strivește în ghearele neputinței, ci un atât de propriu „sic transit gloria nostra”... A noastră, a națiunii, a istoriei noastre, a demnității și mândriei a ceea ce am fost cândva...

Trăim în plin an 1950. România a redevenit Republica Populară Română...

Ionuț
Tene

Percheziția cu mascați și procurori la domiciliul cunoscutului avocat civic Mihai Rapcea mi-a adus aminte de cumplitele vremi ale anilor '50. După anularea alegerilor prezidențiale din decembrie 2024 și legiferarea legii anticonstituționale Vexler, România nu mai funcționează din punct de vedere juridic ca democrație și stat de drept care respectă legea, ci e în plină distopie totalitară bolșevică de tip Orwell. Când s-a votat legea Vexler anul trecut am spus că această lege nu are legătură cu interzicerea antisemitismului, ci cu interzicerea valorilor și personalităților culturale-românești. Apologetii legii spun că autorii acuzați de lege vor fi afectați doar în spațiul public, adică nu vor avea statui, nume de străzi sau nume de instituții, dar de fapt legea duce la interzicerea lor ca valori literare și culturale în biblioteci private și publice.

Procurorii și polițiștii caută cărți de Radu Gyr sau Octavian Goga în biblioteci private, lucru ce îmi amintește de o carte a lui Marius Oprea despre poetul Vasile Voiculescu în arhivele Securității, în care securiștii, în anii '50, considerau corp delict cărțile de poezie. Pentru deținerea cărților de poezie ale unor autori considerați interziși erau arestat, făcea pușcărie la Aiud, Jilava sau Gherla. Dacă Dumnezeu îți dădea zile să nu mori în pușcărie, mureau apoi, la un an de la eliberare, din cauza bolilor, cancerului și supărării, ca Vasile Voiculescu. Nu am crezut că voi apuca în așa-zisa democrație să văd procurori în 2026, într-un stat UE, ajungând la orgasm juridic la propriu când văd o carte de Radu Gyr ca și corp delict într-o bibliotecă persoană. Este de necrezut. Radu Gyr e în istoriile literaturii ale lui George Călinescu și Nicolae Manolescu din 1968, dar interzis în biblioteci private, deși cărțile lui sunt încă în biblioteci publice. E de Kafka.

La fel, interzicerea sfântului Ilie Lăcătușu, canonizat de Sfântul Sinod și de Pa-

triarh, este absurdă. Urmează arestarea membrilor Sinodului de noii procurori sovietici? Urmează, ca în anii comunismului, reinventarea unui fond secret – S, așa cum era la bibliotecile publice înainte de 1989? În ce țară totalitară și distopică trăim! Parcă suntem în piesa „Rinocerii”, în absurdul lui Eugène Ionesco. Soția lui Mihai, Sabina Hănceanu, a declarat, într-o intervenție la Gabriela Calîtescu, că anchetatorii aveau o listă și căutau cărți aparținând unor autori precum Mihai Eminescu, Octavian Goga și Valeriu Gafencu, precum și obiecte religioase, inclusiv iconițe cu figuri religioase, cum ar fi Sfântul Ilie Lăcătușu. Și tricouri verzi.

Mai nou se interzic colorile? „Am ajuns să ne fie frică că avem în casă operele lui Eminescu sau o iconiță cu Arsenie Boca, Ilie Lăcătușu.” Trăim în 1950, așa cum afirmă și soția lui Mihai Rapcea în interviu: „Să facă o listă cu cărțile interzise, să știm să nu le mai ținem în casă.” Nu-mi vine să cred în ce situație dictatorială am ajuns într-o țară care se consideră democrată. În România se încălcă Constituția,

legile țării și democrația atunci când procurorii calcă casele cetățenilor pentru a identifica cruci și cărți de literatură română. Trăim o plină distopie de tip Huxley, în plină piesă „Rinocerii” de Eugène Ionesco.

România a devenit un stat totalitar de tip bolșevic, în care cetățenii sunt călcați noaptea de mascați pentru că citesc literatură română. E absurd; situația e chiar mai rea decât pe vremea lui Ceaușescu, când Securitatea nu mai trebuia să bată la ușă ca să-ți caute în bibliotecă ce cărți citești. Și securiștii de atunci și-au dat seama de penibilul situației, dar noii procurori și polițiști din prezent au modele torționarii din anul 1950? România a ajuns un stat totalitar de tip bananier, o anexă a unor interese străine de poporul român.

Aștept CSM, Inspekția Judiciară și Avocatul Poporului să se autosesizeze în privința acestor abuzuri ale procurorilor fără cultură română de la parchet, pentru aceste abuzuri flagrante împotriva Constituției, democrației și legislației în vigoare. Procurorii și polițiștii care participă la aceste

încălări ale legilor statului și democrației trebuie anchetați și sancționați, nu numai moral de poporul român, ci și legal de instituțiile statului.

Refuz să trăiesc în anul 1950, așa cum vor apologetii unei legi care ne-a întors la perioada instaurării bolșevismului în plină Republică Populară Română. Democrația și libertatea trebuie apărute. În timp ce hoții și cei care au distrus România scapă de prescripție prin prelungirea proceselor, tinerii care citesc poezii acasă sunt reținuți, ca în anii lui Ana Pauker, Teohari Georgescu și Alexandru Nicolschi. Suntem un stat sub ocupația intereselor altui stat, iar prigoana împotriva cetățenilor liberi și a libertății de exprimare face jocul Rusiei, pentru ca țara noastră să fie acuzată ca stat „fascist”. E o trădare a interesului național. România nu mai este stat UE când procurorii și polițiștii încălcă drepturile omului și libertățile cetățenești ca pe vremea consilierilor sovietici. Rușine!